

opusdei.org

Dekret 'Presbyterorum ordinis'

Andra Vatikankonciliet. Utdrag ur dekretet (Kap II. nr. 9) som behandlar relationerna mellan präster och lekfolket. Inom Opus Dei finns ett organiskt samarbete mellan präster och lekfolket.

2006-03-14

Prästerna och lekmännen

9 I kraft av prästvigningens sakrament utövar det nya förbundets

präster en utomordentlig betydelsefull och nödvändig funktion som fäder och lärare i Guds folk och för Guds folk. De är inte desto mindre tillsammans med alla kristtrogna Herrens lärjungar, som Gud genom sin nåds kallelse gjort delaktiga i sitt rike (jfr 1 Tess 2:12; Kol 1:13). Tillsammans med alla dem, som fötts på nytt genom dopet, är ju prästerna bröder bland bröder (jfr Matt 23:8, "Det är vidare nödvändigt, att vi – eftersom vi önskar vara människornas herdar, fäder och lärare – fördenskull handlar som deras bröder". Paulus VI, Encykl. *Ecclesiam suam*, 6 aug. 1964; AAS 58, 1964, sid. 647), då de alla är lemmar i en och samma Kristi kropp, vars uppbyggande är anförtrott åt alla (jfr Ef 4:7 och 16; Const. Apost. VIII, 1:20: "Biskopen skall inte göra sig till herre över diakonerna eller prästerna och inte heller prästerna över folket, ty församlingen består av dem alla" ed. F. X. Funk, I, sid. 467).

Prästerna skall alltså på ett sådant sätt vara ledare, att de inte söker sitt eget utan vad som hör Kristi Jesus till 53. De skall samarbeta med de troende lekmännen, och i sitt umgänge med dem skall de uppträda i enlighet med Mästarens exempel, han som hade kommit "icke för att låta tjäna sig utan för att tjäna och giva sitt liv till lösen för många" (Matt. 20:28). Prästerna skall uppriktigt erkänna och befordra lekmännens kristna värde och den särskilda uppgift, som lekmännen har i Kyrkans mission. De skall lojalt respektera den legitima frihet, som tillkommer alla här på jorden. De skall beredvilligt lyssna till lekmännen, broderligt ta hänsyn till deras önskningar samt erkänna deras erfarenhet och kompetens inom olika mänskliga verksamhetsområden, för att tillsammans med dem kunna tyda tidernas tecken. Allt under det att prästerna prövar andarna för att se,

om de är av Gud (jfr 1 Joh 4:1), skall de med trons insikt upptäcka lekmännens mångahanda karismatiska gåvor – de ringa såväl som de mest upphöjda – och med glädje erkänna dem och aktsamt vårda dem. Bland de Guds gåvor, som i så överflödande mått är att finna bland människorna, är särskilt den dragning till ett djupare andligt liv, som så många har, värd särskild omsorg. Likaså skall prästerna förtroendefullt anförtro uppdrag i Kyrkans tjänst åt lekmännen genom att ge dem frihet och utrymme för sina initiativ och genom att dessutom, när tillfälle ges, erbjuda dem att av sig själva ta itu med uppgifterna (jfr Conc. Vat. II, Const. dogm. *De Ecclesia*, nr 37; AAS 57, 1965 sid. 42-43).

Slutligen har prästerna blivit satta mitt ibland lekmännen för att föra alla samman till kärlekens enhet "älskande varandra av hjärtat i

broderlig kärlek och sökande överträffa varandra i inbördes hedersbevisning", (Rom. 12:10). Det är således deras uppgift att bringa olika tänkesätt i samklang med varandra på ett sådant sätt, att ingen känner sig utanför i de troendes församling. De skall försvara det allmänna bästa, vilket i biskopens namn är dem anförtrott, och på samma gång skall de dristigt förfäkta sanningen, så att de troende inte drives omkring av vart vindkast i läran (jfr Ef. 4L14). De är särskilt ansvariga för dem, som fallit av från sakramentens bruk, ja kanske till och med från tron, och de skall inte försumma att som goda herdar uppsöka dem.

De skall beakta de ekumeniska föreskrifterna (jfr Conc. Vat. II, Decr. *De Oecumenismo*; 57, 1965, sid. 90 ff), och inte glömma de bröder som inte åtnjuter den fulla kyrkliga gemenskapen med oss.

Slutligen skall de veta, att alla de som inte erkänner Kristus som sin Frälsare är dem anförtrodda.

De kristtrogna å sin sida skall vara medvetna om sina förpliktelser gentemot prästerna, och i sonlig kärlek följa dem, som är deras herdar och fäder. Likaledes skall de ta del i deras bekymmer och efter bästa förmåga hjälpa sina präster i bön och gärning, så att dessa bättre skall bli istånd att övervinna svårigheter och utföra sitt verk på ett fruktbringande sätt (jfr Conc. Vat. II, Const. domg. *De Ecclesia*, nr. 37; AAS 57, 1965, sid. 42-43).